

Дружба злодіїв

Олег Паламарчук

Під міцним кам'яним склепінням в'язниці у темній сирій камері, неначе в могилі, лежали на перетертій пацюками соломі два злодії в очікуванні смертної кари. Лежали обнявшись, мов брати, сповідалися один одному.

— Братику Миколо, ти мені найближчий у світі. Прости, бо не завжди був чесний перед тобою. Разом крали, а я при нагоді намагався будь-що приховати від тебе одну-другу річ.

— Годі, брате, — втішав його товариш, — і я перед тобою гріхи маю.

— Прощаю, брате, усе прощаю, — плакав Микита.

— Бачить Бог, яка чиста у нас дружба, як сльози на наших обличчях.

Вранці повели приречених до езекутора. Сивий чоловік поблажливо глянув на нещасних.

— Тяжкі у вас злочини, але у нашого царя-батюшки м'яке серце. Велике свято сьогодні — народився спадкоємець престолу. На честь такої події одного з вас наказано помилувати.

— Лише одного? — перепитав Микола, крадькома позираючи на товариша.

Микита повернувся до нього, і очі запалали: кого з нас?

Гнітюча мовчанка тривала довго, "брати" ненавидячими поглядами пожирали один одного.

І нарешті злодії не витримали:

— Дайте нам ножі, ми самі вирішимо, хто з нас буде помилуваний!